

Arrest

nr. 289 756 van 5 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 mei 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 20 mei 2021 om internationale bescherming. Op 6 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Deh Mazang (district Qarghayi, provincie Laghman). Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

U werd op een dag door de geestelijke van de 'madrassa' opgedragen om eten te gaan zoeken voor zijn zieke neef in een aantal huizen in de buurt. U had al enkele huizen aangedaan toen u in het huis van ene N(...) aankwam. U klopte niet op de deur maar ging rechtstreeks het huis binnen. Hier trof u enkele gewapende mensen met tulbanden aan. Zij riepen dat u het huis moest verlaten. U keerde terug naar de geestelijke, gaf hem het eten dat u had verzameld en trok huiswaarts.

Diezelfde avond kwam uw broer naar u toe. Hij wist u te zeggen dat hij had gehoord dat de politie een inval in het huis van N(...) had uitgevoerd en dat de Taliban u ervan verdachten om de politie te hebben ingelicht over hun aanwezigheid hier. U verliet uit veiligheidsoverwegingen diezelfde avond nog het huis en verliet Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, enkele voor u onbekende landen en Duitsland naar België, waar u op 19 mei 2021 aankwam en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek sprak N(...) uw grootvader aan op zijn velden. Hij zei dat hij, net zoals de Taliban, wou te weten komen waar u zich bevond.

Daarnaast haalt u aan dat uw vader werkzaam was voor de grenspolitie, een bijkomende reden waarom u vreest voor uw leven bij terugkeer naar Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw vader, enkele foto's van hem tijdens zijn werkzaamheden en enkele documenten omtrent zijn werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 22 juni 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt reeds bij voorbaat uw geloofwaardigheid.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met de door u beweerde werkzaamheden van uw vader. Zo wordt allereerst gewezen op uw wel erg beperkte kennis van zijn job. U stelt dat hij eerst bij de politie werkte en daarna bij de grenspolitie. Gevraagd wat hij daar dan juist deed of wat zijn taken waren, antwoordt u bevreemdend genoeg dit niet te weten. Verder gevraagd of hij in zijn laatste werkplaats, de Torkham-grenspost, misschien mensen moest controleren antwoordt u opnieuw dit niet te weten (CGVS, p.4 & 5). Men moge nochtans verwachten dat u op zijn minst de aard van zijn activiteiten kent. U stelt dat hij op verschillende locaties in Afghanistan werkte en dat zijn laatste werkplaats in Torkham was, echter kan u niet zeggen of het zijn eigen keuze was om naar daar getransfereerd te worden of dat die keuze voor hem werd gemaakt (CGVS, p.6). Alvorens hij in Torkham was gestationeerd, werkte hij volgens u in de provincie Kunar, maar u kan absoluut niet zeggen waar precies in Kunar, laat staan op welke basis. U beweert dat hij betrokken was in een 'clash' met Pakistan maar u weet hier verder werkelijk niets over te

vertellen (CGVS, p.6). Gevraagd of hij zich bij de grenspolitie ook bezighield met drugssmokkel, geeft u het vage antwoord dat hij 'alles opvolgde'. Welke drugs er dan gesmokkeld werden of wat er gebeurde met de drugs die zouden worden onderschept, weet u evenmin (CGVS, p.6). Evenmin kan u zeggen of uw vader ook met buitenlanders zou hebben samengewerkt (CGVS, p.7).

Verder wordt u gepolst naar de rang van de overste van uw vader en antwoordt u dat dat een commandant was en stelt u verder geen andere rangen te kennen (CGVS, p.5 & 6). Dat u geen enkele rang kan noemen is zeer merkwaardig en daarenboven was commandant geenszins een officiële rang in het Afghaanse leger. U weet verder geen enkele naam van een collega van uw vader te noemen. U geeft wel de naam op van iemand die de bevelvoerder van uw vader zou zijn geweest maar kan ook diens rang niet geven (CGVS, p.6). U verklaart dat uw vader de overstap maakte van de politie naar de grenspolitie, maar u weet opmerkelijk genoeg niet of hij bij aanvang bij de grenspolitie dan een bijkomende opleiding genoot. Evenmin kan u zeggen wanneer uw vader naar de grenspolitie zou zijn overgestapt, noch weet u of zijn loon op dat moment ook zou gewijzigd zijn (CGVS, p.7). Ook over zijn werkzaamheden bij de politie is uw kennis zeer beperkt. U weet enkel dat hij zou 'rondwandelen' en mensen naar het district moest brengen als er een dispuut was. Hierop doorgevraagd, kan u niet zeggen naar waar in het district dit dan wel juist was, noch waar hij juist werkte, u houdt het op de 'provincie Paktika'. Of hij een opleiding genoot om bij de politie te starten kan u ook al niet zeggen (CGVS, p.8). Dit alles doet concluderen dat u de beweerde werkzaamheden van uw vader geenszins aannemelijk kan maken.

U legt documenten neer om zijn werkzaamheden te staven doch blijken deze het tegenovergestelde te doen. U legt foto's neer waarop uw vader zou te zien zijn met collega's doch kan u geen enkele naam noemen van personen op al deze foto's. U kan zelfs niet eens zeggen of zijn overste dan wel op de foto's te zien is of niet (CGVS, p.9). Bovendien valt uit niets af te leiden dat u ook maar enige link heeft met de man op de foto's. Daarnaast legt u ook een werkbadge neer waarvan u beweert dat deze uw vader toebehoort en waarop te lezen staat dat de persoon werkzaam is voor het 'Afghan National Army' (zie administratief dossier), hoewel u verklaart dat hij werkzaam was voor de grenspolitie, een heel andere overheidsinstantie. Dat de inhoud van het document niet strookt met uw verklaringen is andermaal een aanwijzing dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde werkzaamheden.

De vaststelling dat u leugenachtige verklaringen aflegt betreffende de werkzaamheden van uw vader, ondermijnen andermaal uw geloofwaardigheid alsook de oprechtheid van de problemen die u beweert te hebben gekend. Nog andere zaken bevestigen dat u de problemen die u zou hebben gekend met de Taliban, niet aannemelijk maakt. U stelt dat u op vraag van de geestelijke van de madrasa eten ging verzamelen in enkele huizen bij u in de buurt. U zou er al enkele gedaan hebben toen u het huis van ene N(...) binnenwandelde, u hier Taliban zag zitten en zij u opdroegen om weg te gaan. Diezelfde avond vond in dit huis een inval van de politie plaats en werd u ervan verdacht informatie te hebben doorspeeld aan de politie omdat u hier eerder die dag was, zo gaat u verder (CGVS, p.9 & 10). Dit slaat werkelijk nergens op. Dat de Taliban iemand zouden beschuldigen van verraad louter omdat hij ergens eerder die dag in een huis binnenwandelde is weinig geloofwaardig. Indien ze bovendien van mening waren dat u niet te vertrouwen was, is het eerder logisch dat ze dan dit huis quasi onmiddellijk zouden verlaten en niet meer aanwezig zouden zijn op het moment van de inval van de politie diezelfde avond.

Ook uw beperkte kennis over tal van zaken ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. U gevraagd hoeveel mensen u dan aantrof in het huis dat u onaangekondigd binnenging en waar leden van de Taliban zaten, kan u niet met zekerheid zeggen of het dan wel vier of vijf personen waren (CGVS, p.12). Dit is nochtans bezwaarlijk een detail te noemen. U verder de vraag gesteld hoeveel personen er werden gearresteerd, moet u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Indien waargebeurd, moge men verwachten dat u dergelijke zaken wel weet. U weet verder niet wat er met de gearresteerden is gebeurd. U kan evenmin zeggen of ze voor een rechterbank moesten verschijnen of veroordeeld werden. Noch kan u zeggen in welke gevangenis ze werden geplaatst, als ze al in detentie werden geplaatst (CGVS, p.13). Indien waargebeurd kan men verwachten dat u van dergelijke zaken, de reden waarom u zogezegd het land diende te verlaten, op de hoogte bent. N(...), de eigenaar van het huis waar de leden van de Taliban zaten, werd volgens uw verklaringen ook gearresteerd; echter kan u niet zeggen wanneer hij vrijkwam (CGVS, p. 13). U stelt dat zijn broers zorgden voor zijn vrijlating maar u kan evenmin verduidelijken of ze daarvoor geld moesten betalen. Dat u daarenboven niet eens kan zeggen of N(...) banden zou hebben met de Taliban of hij door hen werd lastiggevallen na uw vertrek is wederom zeer opmerkelijk te noemen (CGVS, p.14). Dient tot slot ook te worden opgemerkt dat de Taliban volgens uw verklaringen nooit naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p.11). Ook dit is een weinig logische gang van zaken. Indien ze u er werkelijk van zouden beschuldigen de oorzaak te zijn van de arrestatie van enkele van hun leden, spreekt het eerder voor zich dat ze dat wel al zouden gedaan hebben.

Concluderend kan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u zou hebben gekend met de Taliban.

Uw advocaat haalt bij afloop van het persoonlijk onderhoud ook aan dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u in België verbleef en dit bijkomend problemen zal opleveren met de Taliban (CGVS, p.15). Ook dit rechtvaardigt geenszins de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut. Naast het feit dat u dit asielmotief niet eens zelf aanhaalt, blijkt uit de beschikbare informatie dat niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (zie ook infra).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De 'taskara' die u voorlegt dient uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk gezien deze taskara de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegensprekt. Wat betreft de overige nog niet besproken documenten, met name de taskara van uw vader, een werkbade en een bankkaart van hem, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allermist het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas en zijn beweerde werkzaamheden te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou

tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te

Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden

aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door

het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na erop gewezen te hebben dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit het dorp Deh Mazang, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman te Afghanistan, niet wordt betwist, geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze als volgt te weerleggen:

"1) De leeftijd van verzoeker

De tegenpartij meent dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde leeftijd van verzoeker :

"(...)".

Zoals de meerderheid van de Afghaanse bevolking, kent verzoeker zijn exacte geboortedatum (en dus leeftijd) niet.

Wij lezen hieromtrent trouwens¹ :

"(...)",

(vrije vertaling : Documenten zijn geen hoofdkenmerk van de Afghaanse samenleving en veel mensen weten niet precies hoe oud ze zijn).

Bij aankomst in België, had verzoeker geen contact met zijn familie. Hij had geen enkele manier om zijn werkelijke leeftijd te kennen, en heeft verklaard dat hij 17 jaar oud was.

Via zijn eerste opvangcentrum, is hij in contact geraakt met zijn oom die in België verblijft. Via zijn oom, heeft hij contact kunnen leggen met zijn ouders, die nog in Afghanistan verblijven. Zij hebben een kopie van zijn taskara doorgestuurd, die verzoeker ook neergelegd heeft gedurende zijn interview bij de Dienst vreemdelingenzaken (NPO, p. 3).

Op basis van zijn taskara, zou verzoeker, bij aankomst in België, 19 jaar oud zijn geweest. Tijdens zijn registratie wist hij dit niet, aangezien hij nog niet in het bezit was van zijn taskara. Het is dus pas later dat hij zijn "werkelijke" leeftijd te weten is gekomen.

Verzoeker heeft zich dus nooit als minderjarige willen voordoen en bewust de Belgische asielinstanties willen misleiden. Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij geen enkele rekening houdt met het feit dat het in Afghanistan helemaal niet gewoon is om zijn geboortedatum of leeftijd te kennen.

Hoewel de leeftijdsbeslissingen van de Dienst Voogdij buiten uw rechtspraak vallen, dient er hoe dan ook opgemerkt te worden dat de medische onderzoeken die uitgevoerd werden op verzoeker, met name een tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten.

Zo heeft de Académie nationale des médecins van Frankrijk op 16 januari 2007 een rapport aangenomen waarin duidelijk staat dat² :

« (...) ».

(Vrije vertaling : (...))

In een artikel van 14 november 2014, dat in het Frans nieuwsblad Liberation werd gepubliceerd, leest men :

"(...) »

(Vrije vertaling : (...)).

Ook de Belgische Orde der Artsen stelt dat de interpretatie van een röntgenfoto "geen onfeilbare methode om de leeftijd van een persoon te bepalen"³ is.

Verzoeker meent dan ook dat de resultaten van de medische testen die uitgevoerd worden om de leeftijd van een asielzoeker te bepalen een heel relatieve bewijswaarde hebben en dat er met veel voorzichtigheid moet omgegaan worden met de resultaten van zulke testen. Dit geldt in het bijzonder in zijn dossier waar de resultaten wijzen op een leeftijd die niet veel hoger ligt dan zijn voorgehouden leeftijd bij aankomst in België.

Om al deze redenen, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij zich nooit onterecht als minderjarige heeft willen voordoen en de tegenpartij nooit heeft trachten te misleiden omtrent zijn identiteit, zodat zijn

beweerde leeftijd bij aankomst zijn "algemene geloofwaardigheid" niet kan aantasten. Door het tegenovergestelde te beweren, schendt de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht. Hoe dan ook is de betwiste leeftijd van verzoeker helemaal onvoldoende om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met artikel 2 en 3 van het EVRM.

2) De werkzaamheden van de vader van verzoeker

De tegenpartij meent dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker in verband met de werkzaamheden van zijn vader :

"(...)".

Verzoeker wenst eerst en vooral op te merken dat hij, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, nooit heeft gezegd dat hij een vrees koesterde in geval van terugkeer naar Afghanistan, omwille van de tewerkstelling van zijn vader. Op de Dienst vreemdelingenzaken heeft hij duidelijk gezegd dat er, naast zijn persoonlijke problemen, geen andere evenementen zijn gebeurd die geleid hebben tot zijn vertrek (vragenlijst CGVS, vraag nr. 5). Ook gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, heeft verzoeker verklaard dat zijn familie nooit problemen heeft gekend omwille van de werkzaamheden van zijn vader (NPO, p. 11).

Verzoeker begrijpt dan ook niet waarom de tewerkstelling van zijn vader op dergelijke manier onder de loep genomen wordt (p. 4 tot 9 van de NPO's), terwijl de tewerkstelling van zijn vader totaal los staat van de problemen die hijzelf gekend heeft, en zijn vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan. Het verbaast verzoeker dan ook dat zijn kennis over de tewerkstelling van zijn vader zo centraal staat in de motivering van de bestreden beslissing (de tegenpartij begint haar motivering trouwens met dit argument...). "De vaststelling dat u leugenachtige verklaringen aflegt betreffende de werkzaamheden van uw vader, ondermijnen andermaal uw geloofwaardigheid alsook de oprechtheid van de problemen die u beweert te hebben gekend", is dan ook kort door de bocht. Het lijkt duidelijk, bij het lezen van de bestreden beslissing, dat de tegenpartij de nadruk legt op de tewerkstelling van de vader van verzoeker, maar niet op de problemen van verzoeker zelf.

Verzoeker voegt hieraan toe dat het in de Pashtoe-cultuur absoluut niet de gewoonte is om over dergelijk gevoelige onderwerpen te spreken met kinderen, dat de kinderen ook geen vragen mogen stellen aan de oudere personen en dat de vader van verzoeker heel voorzichtig moest zijn om te vermijden dat de informatie over zijn tewerkstelling verspreid zou worden binnen de dorpen.

Verzoeker heeft dit ook duidelijk verklaard gedurende zijn persoonlijk onderhoud : "(...)" (NPO, p. 5) en "(...)" (NPO, p. 9).

Verzoeker zag zijn vader amper, en wanneer hij thuiskwam, sprak zijn vader niet over zijn job : "(...)" (NPO, p. 6). De tegenpartij heeft ook nooit gevraagd aan verzoeker hoe vaak zijn vader thuiskwam en hoe lang hij dan thuiskwam. De tegenpartij heeft duidelijk geen enkele poging ondernomen om te begrijpen waarom verzoeker weinig kennis heeft over de tewerkstelling van zijn vader.

Verzoeker wenst ook te benadrukken dat zijn vader, per definitie, gevoelige informatie verwerkte in het kader van zijn tewerkstelling voor de politie, en later voor de grenspolitie, en dat hij gebonden was door het beroepsgeheim. Het is dan ook normaal dat hij verzoeker hieromtrent niet informeerde.

Gelet op deze omstandigheden, zou het ook ongeloofwaardig zijn geweest, moest verzoeker wel informatie hebben gehad over de tewerkstelling van zijn vader. Dit geldt in het bijzonder voor de details die aan verzoeker gevraagd werden, zoals de exacte werkplaats van zijn vader (verzoeker heeft wel de verschillende provincies kunnen opsommen waar zijn vader gewerkt heeft), de rang van zijn oversten of het soort drugs dat gesmokkeld werd.

De tegenpartij houdt helemaal geen rekening met deze omstandigheden, die nochtans voldoende uitleggen waarom verzoeker weinig informatie kan geven over de tewerkstelling van zijn vader.

Betreffende de tewerkstellingskaart van zijn vader, merkt verzoeker op dat de grenspolitie op dat moment afhing van het Ministerie van Defensie en niet van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (zoals de politie). Dit legt uit waarom er geschreven staat op de tewerkstellingskaart dat de vader van verzoeker voor het Afghaans nationaal leger werkte. Verzoeker heeft trouwens gezegd dat zijn vader "soldaat" was (NPO, p. 4).

Sinds zijn verhoor van 17 augustus 2022, is de vader van verzoeker vermist geraakt. Hij is op een dag boodschappen gaan doen, maar is niet meer teruggekeerd naar huis. De familieleden van verzoeker denken dat hij ontvoerd werd door de Taliban.

3) De problemen van verzoeker

De tegenpartij meent ook dat verzoeker de problemen die hij heeft gekend met de Taliban niet aannemelijk maakt :

"(...)".

Verzoeker begrijpt niet waarom deze gang van zaken niet geloofwaardig zou zijn. Het lijkt nochtans logisch dat verzoeker verdacht zou worden door de Taliban, aangezien hij eerder op de dag van de inval van de politie persoonlijk de Talibanleden had gezien, die duidelijk niet wilden dat verzoeker hen zou zien ("(...) – NPO, p. 12).

Verzoeker was ook een ideale verdachte of schuldige, niet enkel omdat hij die dag in het huis was binnengekomen en de Talibanleden dus gezien had, maar ook omdat zijn vader voor de (voormalige) autoriteiten werkte en zijn familie daarom duidelijk "regeringsgezind" was.

De tegenpartij meent verder :

(...)

Voor wat betreft het aantal Talibanleden die aanwezig waren, verduidelijkt verzoeker dat er veel commotie en beweging was binnen het huis van N(...) na de komst van verzoeker. Zij waren verrast en boos door zijn aanwezigheid. Verzoeker zelf was ook in paniek, en was niet in staat om te tellen hoeveel Talibanleden aanwezig waren. Gelet op deze omstandigheden, is het dan ook logisch dat verzoeker het exacte aantal aanwezige Talibanleden niet kent. Verzoeker heeft hieromtrent wel altijd dezelfde informatie gegeven, zowel op de Dienst vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, nr. 5) als op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (NPO, p. 12).

Verzoeker weet niet wat er nadien met de Talibanleden gebeurd is, omdat hijzelf al betrokken was en zijn familieleden niet verder in de problemen wilden geraken. Zij hebben bijgevolg niet gevraagd wat er met de gearresteerden verder is gebeurd. Verzoeker heeft trouwens gezegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat zijn grootvader tegen N(...) had gezegd dat hij geen kleinzoon had (NPO, p. 11) en dus duidelijk probeerde weg te blijven van de problemen van verzoeker. Informatie vragen over de gearresteerde Talibanleden (wat wel vaker voorkwam in de regio), was in deze context zeker geen goed idee.

Voor wat betreft het feit dat de Taliban nooit naar het huis van verzoeker is gekomen, heeft verzoeker nochtans duidelijk uitgelegd dat de Talibanleden niet zomaar tot aan het huis van verzoeker konden geraken : zijn huis ligt dichtbij het district, zodat N(...), de dorpeling, zelf de druk zette op de familie van verzoeker en de bedreigingen van de Taliban overmaakte (NPO, p. 10 en 11).

De grootvader van verzoeker werd meerdere keren benaderd door N(...). Hij was nog steeds het hoofd van de familie en was dus de "verantwoordelijke". Hoe dan ook was de vader van verzoeker op zijn werkplaats, zodat zij de vader van verzoeker niet rechtstreeks konden bedreigen.

4) Conclusie

In het licht van wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de tegenpartij het relaas van verzoeker onvoldoende serieus heeft bestudeerd. De tegenpartij hanteert een etnocentrische analyse van het relaas van verzoeker, maar houdt geen rekening met de specifieke context in Afghanistan : de gebruiken in de Pashtun-cultuur (belang van data, relatie tussen de oudere personen en de jongere personen, enz.), de algemene veiligheidssituatie, o.a. voor personen die voor de overheid hebben gewerkt, de leeftijd van verzoeker wanneer hij nog in Afghanistan was, enz.

Het lijkt ook duidelijk dat de tegenpartij de nadruk heeft gelegd op een element (de tewerkstelling van de vader van verzoeker) dat helemaal los staat van de problemen die verzoeker persoonlijk heeft gekend in Afghanistan.

Verzoeker meent ook dat de tegenpartij een extreem strikte lezing doet van de verklaringen van verzoeker en dat de tegenpartij informatie van hem verwacht, die hij onmogelijk kan verschaffen."

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2020 en sinds anderhalf jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels spreekt, dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afgaanse samenleving, aldus verzoeker. Verzoeker benadrukt in het bijzonder dat hij in België werkt als kok in een restaurant in Blankenberge. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de sharia. Verzoeker geeft verder aan bij terugkeer te vrezen dat hij als "afvallige" zal worden beschouwd. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afgaanse terugkeerders en wijst hij op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, waarvan hij meent dat dit hem dient gegund te worden

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de humanitaire crisis in Afghanistan, die volgens hem duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van actoren, waarbij hij wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

2.1.2. In de inventaris der stukken bij het verzoekschrift refereert verzoeker aan het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3).

2.2. Nieuwe elementen

Op 6 februari 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2017, het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, de COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022 en de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen asielmotieven, nu (i) de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed reeds bij voorbaat zijn geloofwaardigheid ondermijnt, (ii) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) geen geloof kan hechten aan de door hem aangehaalde verklaringen in verband met de door hem beweerde werkzaamheden van zijn vader, (iii) hij documenten neerlegt om de werkzaamheden van zijn vader te staven doch deze het tegenovergestelde blijken te doen, (iv) het weinig geloofwaardig is dat de taliban iemand zouden beschuldigen van verraad louter omdat hij ergens eerder die dag in een huis binnenwandelde, (v) het eerder logisch is dat indien de taliban bovendien van mening waren dat hij niet te vertrouwen was, ze dit huis quasi onmiddellijk zouden verlaten en niet meer aanwezig zouden zijn op het moment van de inval van de politie diezelfde avond, (vi) ook zijn beperkte kennis over tal van zaken de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen ondermijnt, en (vii) waar zijn advocaat bij afloop van het persoonlijk onderhoud ook aanhaalt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij in België verbleef en dit bijkomend problemen zal opleveren met de taliban, verzoeker dit asielmotief niet eens zelf aanhaalt en uit de beschikbare informatie niet blijkt dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen, omdat (B) de neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS niet kunnen ombuigen, omdat (C) er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem ervan zouden hebben beschuldigd de politie te hebben ingelicht over de aanwezigheid van enkele van hun leden in een huis, waarna deze talibanleden werden gearresteerd.

De Raad dient na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas en vrees geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij opmerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 22 juni 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt reeds bij voorbaat uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker werpt hiertegen op dat hij, zoals de meerderheid van de Afghaanse bevolking, zijn exacte geboortedatum en leeftijd niet kent, en dat hij zijn werkelijke leeftijd pas na zijn registratie is te weten gekomen op basis van zijn *taskara*, waarvan zijn ouders hem een kopie doorstuurden nadat hij hen via zijn oom in België had kunnen contacteren. Deze uitleg kan evenwel niet verschonen of verklaren dat verzoeker bij aankomst in België een geschatte leeftijd opgeeft die drie tot vier jaar lager ligt dan de leeftijd die werd vastgesteld op basis van het leeftijdsonderzoek en dat hij zijn *taskara* nodig heeft om te weten dat hij in werkelijkheid meerdere jaren ouder is dan hij denkt. In zoverre verzoeker ter staving van zijn werkelijke leeftijd verwijst naar zijn *taskara*, op basis waarvan hij stelt negentien jaar oud te zijn geweest bij aankomst in België, dient hij erop te worden gewezen dat uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat hij toen al minstens twintig jaar, en mogelijk nog ouder, moet zijn geweest. Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, kreeg hij slechts een fotokopie van zijn *taskara* doorgestuurd door zijn ouders. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In dit verband dient tevens te worden gewezen op de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat Afghaanse documenten, waaronder *taskara*'s, over het algemeen een lage betrouwbaarheid hebben omwille van de wijdverbreide corruptie en het gemak waarmee dergelijke documenten, al dan niet vervalst, tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog kritiek uit op de bewijswaarde van onderzoeken om de leeftijd te bepalen en daarbij verwijst naar medische rapporten en artikelen, wordt erop gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (AD stuk 7, map 'DVZ', kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft.

De vaststelling dat verzoeker zich als minderjarige voordoet, terwijl uit leeftijdsonderzoek blijkt dat hij meerderjarig is, ondermijnt wel degelijk zijn algemene geloofwaardigheid.

Waar verzoeker nog laat gelden dat zijn betwiste leeftijd hoe dan ook onvoldoende is om enige vorm van internationale bescherming te weigeren, wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat hij geen geloof kan hechten aan de door verzoeker naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees. Zo stelt hij naast het voorgaande vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader en dat hij de problemen die hij zou hebben gekend met de taliban niet aannemelijk maakt, gelet op zijn onlogische en gebrekkige verklaringen hierover.

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming nooit heeft gezegd dat hij een vrees koesterde in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van de tewerkstelling van zijn vader, dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ)

duidelijk heeft gezegd dat er naast zijn persoonlijke problemen geen andere gebeurtenissen zijn geweest die geleid hebben tot zijn vertrek en dat hij ook gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verklaard dat zijn familie nooit problemen heeft gekend omwille van de werkzaamheden van zijn vader. Hij stelt dan ook niet te begrijpen waarom de tewerkstelling van zijn vader op dergelijke manier onder de loep wordt genomen tijdens zijn persoonlijk onderhoud en zijn kennis hierover zo centraal staat in de motivering van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat van verzoeker, die de bescherming vraagt van de asielinstanties omwille van een vermeende vrees voor vervolging ten aanzien van zijn land van herkomst, volledige en precieze verklaringen mogen worden verwacht over alle elementen die relevant en nuttig zijn voor de beoordeling van zijn beschermingsaanvraag, waaronder niet alleen de vervolgingsfeiten die ten grondslag liggen aan zijn vrees, maar ook, onder andere, zijn achtergrond en leefwereld en de identiteit en achtergrond van zijn familieleden. De omstandigheid dat verzoeker zelf geen vrees heeft aangehaald omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de Afghaanse grenspolitie, neemt niet weg dat het hier een relevant element betreft in het licht van de machtsvername door de taliban, nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voormalige leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten mogelijk kunnen worden geïdентificeerd door de huidige de-facto-autoriteiten. Bovendien heeft verzoekers advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS benadrukt dat verzoeker behalve omwille van de feiten die hij uiteenzette de taliban tevens vreest omdat hij de zoon is van iemand die voor de (voormalige) autoriteiten werkte (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf een link legt tussen de werkzaamheden van zijn vader en zijn persoonlijke problemen waar hij oppert dat hij voor de taliban de ideale verdachte of schuldige was, *"niet enkel omdat hij die dag in het huis was binnengekomen en de Talibanleden dus gezien had, maar ook omdat zijn vader voor de (voormalige) autoriteiten werkte en zijn familie daarom duidelijk "regeringsgezind" was"* (verzoekschrift, p. 8). Aldus kan verzoeker niet worden bijgetreden in zijn oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing *"de nadruk heeft gelegd op een element (de tewerkstelling van de vader van verzoeker) dat helemaal los staat van de problemen die verzoeker persoonlijk heeft gekend in Afghanistan"*.

Wat betreft verzoekers verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met reden dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, zoals afdoende blijkt uit volgende pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier: *"Zo wordt allereerst gewezen op uw wel erg beperkte kennis van zijn job. U stelt dat hij eerst bij de politie werkte en daarna bij de grenspolitie. Gevraagd wat hij daar dan juist deed of wat zijn taken waren, antwoordt u bevreemdend genoeg dit niet te weten. Verder gevraagd of hij in zijn laatste werkplaats, de Torkham-grenspost, misschien mensen moest controleren antwoordt u opnieuw dit niet te weten (CGVS, p.4 & 5). Men moge nochtans verwachten dat u op zijn minst de aard van zijn activiteiten kent. U stelt dat hij op verschillende locaties in Afghanistan werkte en dat zijn laatste werkplaats in Torkham was, echter kan u niet zeggen of het zijn eigen keuze was om naar daar getransfereerd te worden of dat die keuze voor hem werd gemaakt (CGVS, p.6). Alvorens hij in Torkham was gestationeerd, werkte hij volgens u in de provincie Kunar, maar u kan absoluut niet zeggen waar precies in Kunar, laat staan op welke basis. U beweert dat hij betrokken was in een 'clash' met Pakistan maar u weet hier verder werkelijk niets over te vertellen (CGVS, p.6). Gevraagd of hij zich bij de grenspolitie ook bezighield met drugssmokkel, geeft u het vage antwoord dat hij 'alles opvolgde'. Welke drugs er dan gesmokkeld werden of wat er gebeurde met de drugs die zouden worden onderschept, weet u evenmin (CGVS, p.6). Evenmin kan u zeggen of uw vader ook met buitenlanders zou hebben samengewerkt (CGVS, p.7).*

Verder wordt u gepolst naar de rang van de overste van uw vader en antwoordt u dat dat een commandant was en stelt u verder geen andere rangen te kennen (CGVS, p.5 & 6). Dat u geen enkele rang kan noemen is zeer merkwaardig (...). U weet verder geen enkele naam van een collega van uw vader te noemen. U geeft wel de naam op van iemand die de bevelvoerder van uw vader zou zijn geweest maar kan ook diens rang niet geven (CGVS, p.6). U verklaart dat uw vader de overstap maakte van de politie naar de grenspolitie, maar u weet opmerkelijk genoeg niet of hij bij aanvang bij de grenspolitie dan een bijkomende opleiding genoot. Evenmin kan u zeggen wanneer uw vader naar de grenspolitie zou zijn overgestapt, noch weet u of zijn loon op dat moment ook zou gewijzigd zijn (CGVS, p.7). Ook over zijn werkzaamheden bij de politie is uw kennis zeer beperkt. U weet enkel dat hij zou 'rondwandelen' en mensen naar het district moest brengen als er een dispuut was. Hierop doorgevraagd, kan u niet zeggen naar waar in het district dit dan wel juist was, noch waar hij juist werkte, u houdt het op de 'provincie Paktika'. Of hij een opleiding genoot om bij de politie te starten kan u ook al niet zeggen (CGVS, p.8). Dit alles doet concluderen dat u de beweerde werkzaamheden van uw vader geenszins aannemelijk kan maken."

Ter verschoning van zijn gebrekkige kennis aangaande de werkzaamheden van zijn vader voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan *"dat het in de Pashtoe-cultuur absoluut niet de gewoonte is om over dergelijk gevoelige onderwerpen te spreken met kinderen, dat de kinderen ook geen vragen mogen stellen aan de*

oudere personen en dat de vader van verzoeker heel voorzichtig moest zijn om te vermijden dat de informatie over zijn tewerkstelling verspreid zou worden binnen de dorpelingen". Verzoeker kan evenwel bezwaarlijk voorhouden nog een kind te zijn geweest op het moment dat hij zijn land van herkomst verliet, gelet op hogere vaststelling dat hij al minstens twintig jaar oud was bij aankomst in België en zijn eigen verklaringen waaruit blijkt dat hij ongeveer zeven maanden onderweg was (AD, stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', nr. 37). Er kan aldus worden aangenomen dat verzoeker de maturiteit had om door zijn vader in vertrouwen te worden genomen over diens job en hierover het een en ander te hebben meegekregen en dat verzoeker ook zelf dienaangaande een zekere interesse zou hebben getoond. Dat hij zijn vader amper zag en dat zijn vader niet sprak over zijn job wanneer hij thuiskwam, is een blote bewering die bovendien niet strookt met verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat zijn vader thuis bevraagd werd over zijn job en deze vragen ook beantwoordde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-9). Verzoekers kennis van de werkzaamheden van zijn vader is echter dermate vaag, lacunair en ontdaan van details, dat deze ook naar het oordeel van de Raad niet kan overtuigen. Waar kan worden aangenomen dat verzoekers vader met zijn gezin geen gevoelige informatie zou hebben gedeeld, zoals de inhoud van concrete operaties of de identiteit van daarbij betrokken personen, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat hij eenzelfde discretie aan de dag zou hebben gelegd over zaken als de aard van zijn activiteiten, de namen van zijn collega's of de door hem gevolgde opleidingen. Bovendien mag van verzoeker worden verwacht dat hij zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming terdege informeert over de vroegere werkzaamheden van zijn vader, indien hij, zoals hoger reeds aangehaald, van mening is dat het feit dat zijn vader voor de (voormalige) autoriteiten zou hebben gewerkt (deels) verklaart waarom hij door de taliban verdacht of beschuldigd werd van de arrestatie van een aantal van hun leden én dit ertoe zou hebben geleid dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten.

Verzoeker legde ter staving van de werkzaamheden van zijn vader bij de (grens)politie meerdere stukken neer, met name enkele foto's, badges en een bankkaart (AD, stuk 5, 'Documenten', stukken 3 en 4). Wat de foto's betreft, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker verklaarde dat zijn vader hierop te zien is met collega's, doch dat hij geen enkele naam kon noemen van één van deze personen en dat hij zelfs niet kon zeggen of zijn vaders overste op de foto's te zien is of niet (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). De commissaris-generaal merkt verder terecht op dat uit niets af te leiden valt dat verzoeker ook maar enige link heeft met de man op de foto's. Verzoeker betwist deze pertinente vaststellingen niet en doet er derhalve geen afbreuk aan. Wat de badges en de bankkaart betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoeker fotokopieën en geen originele documenten heeft neergelegd. Deze vaststelling, alsook het feit dat blijkens de hoger vermelde objectieve informatie veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen zijn, maakt dat de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten relatief is. Zij dienen aldus te worden beoordeeld in samenhang met verzoekers verklaringen, die evenwel dermate gebrekkig zijn gebleken dat aan de voorgehouden werkzaamheden van zijn vader geen geloof kan worden gehecht. De neergelegde documenten zijn – hun relatieve bewijswaarde in acht genomen – niet bij machte verzoekers geloofwaardigheid dienaangaande te herstellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aangeeft dat sinds zijn persoonlijk onderhoud van 17 augustus 2022 zijn vader vermist is geraakt en dat zijn familieleden denken dat hij ontvoerd werd door de taliban, beperkt hij zich tot een blote bewering die hij niet staft met enig begin van bewijs. Verzoeker licht verder niet toe of de beweerdde feiten al dan niet verband houden met de problemen die hij persoonlijk zou hebben meegemaakt en op grond waarvan hij om internationale bescherming verzoekt. Hij blijft in gebreke een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van de beweerdde verdwijning van zijn vader aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal is in de bestreden beslissing voorts van oordeel dat ook verzoekers verklaringen over de problemen die hij persoonlijk met de taliban zou hebben gekend niet aannemelijk zijn, en overweegt in dit verband vooreerst op goede gronden als volgt:

"U stelt dat u op vraag van de geestelijke van de madrasa eten ging verzamelen in enkele huizen bij u in de buurt. U zou er al enkele gedaan hebben toen u het huis van ene N(...) binnenwandelde, u hier Taliban zag zitten en zij u opdroegen om weg te gaan. Diezelfde avond vond in dit huis een inval van de politie plaats en werd u ervan verdacht informatie te hebben doorspeeld aan de politie omdat u hier eerder die dag was, zo gaat u verder (CGVS, p.9 & 10). Dit slaat werkelijk nergens op. Dat de Taliban iemand zouden beschuldigen van verraad louter omdat hij ergens eerder die dag in een huis binnenwandelde is weinig geloofwaardig. Indien ze bovendien van mening waren dat u niet te vertrouwen was, is het eerder

logisch dat ze dan dit huis quasi onmiddellijk zouden verlaten en niet meer aanwezig zouden zijn op het moment van de inval van de politie diezelfde avond."

Door in zijn verzoekschrift te betogen dat het logisch lijkt dat hij door de taliban zou worden verdacht, *"aangezien hij eerder op de dag van de inval van de politie persoonlijk de Talibanleden had gezien, die duidelijk niet wilden dat verzoeker hen zou zien"* en te verwijzen naar zijn verklaringen, beperkt verzoeker zich tot het zonder meer tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal, die er in de bestreden beslissing terecht op wijst dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban verzoeker ervan zouden verdenken de politie te hebben verwittigd omwille van het enkele feit dat hij op de dag van de inval het huis was binnengewandeld. Daar hoger is komen vast te staan dat aan de beweerde werkzaamheden van zijn vader voor de (voormalige) autoriteiten geen geloof kan worden gehecht, kan hierin evenmin een aannemelijke verklaring worden gevonden voor het feit dat de taliban verzoeker zouden zien als *"ideale verdachte of schuldige"*.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen wordt verder ondermijnd door zijn beperkte kennis over tal van zaken, zoals in de bestreden beslissing met recht als volgt wordt toegelicht: *"U gevraagd hoeveel mensen u dan aantrof in het huis dat u onaangekondigd binnenging en waar leden van de Taliban zaten, kan u niet met zekerheid zeggen of het dan wel vier of vijf personen waren (CGVS, p.12). Dit is nochtans bezwaarlijk een detail te noemen. U verder de vraag gesteld hoeveel personen er werden gearresteerd, moet u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Indien waargebeurd, moge men verwachten dat u dergelijke zaken wel weet. U weet verder niet wat er met de gearresteerden is gebeurd. U kan evenmin zeggen of ze voor een rechterbank moesten verschijnen of veroordeeld werden. Noch kan u zeggen in welke gevangenis ze werden geplaatst, als ze al in detentie werden geplaatst (CGVS, p.13). Indien waargebeurd kan men verwachten dat u van dergelijke zaken, de reden waarom u zogezegd het land diende te verlaten, op de hoogte bent. N(...), de eigenaar van het huis waar de leden van de Taliban zaten, werd volgens uw verklaringen ook gearresteerd; echter kan u niet zeggen wanneer hij vrijkwam (CGVS, p. 13). U stelt dat zijn broers zorgden voor zijn vrijlating maar u kan evenmin verduidelijken of ze daarvoor geld moesten betalen. Dat u daarenboven niet eens kan zeggen of N(...) banden zou hebben met de Taliban of hij door hen werd lastiggevalen na uw vertrek is wederom zeer opmerkelijk te noemen (CGVS, p.14). Dient tot slot ook te worden opgemerkt dat de Taliban volgens uw verklaringen nooit naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p.11). Ook dit is een weinig logische gang van zaken. Indien ze u er werkelijk van zouden beschuldigen de oorzaak te zijn van de arrestatie van enkele van hun leden, spreekt het eerder voor zich dat ze dat wel al zouden gedaan hebben. Concluderend kan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u zou hebben gekend met de Taliban."*

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op *"dat er veel commotie en beweging was binnen het huis van N(...) na de komst van verzoeker"* en dat hij ook zelf in paniek was waardoor hij niet in staat was om te tellen hoeveel talibanleden aanwezig waren. Deze uitleg kan evenwel niet verklaren dat, indien er slechts vier of vijf talibanleden aanwezig waren in het huis, verzoeker niet precies heeft kunnen vaststellen of het er vier dan wel vijf waren. Verzoeker blijkt bovendien wel andere zaken te hebben gezien, met name dat de talibanleden *waistcoats* en grote tulbanden droegen, dat zij kleine wapens hadden in hun zij en dat er grote wapens op het bed lagen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Het feit dat verzoeker zowel bij de DVZ als op het CGVS dezelfde informatie heeft gegeven over het aantal aanwezige talibanleden, namelijk dat het er vier of vijf waren, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij dit aantal precies kan aanduiden indien de feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Het betreft overigens niet de enige imprecisie of tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over de feiten die zouden zijn voorafgegaan aan de inval in het huis van N. Zo verklaarde verzoeker bij de DVZ dat het huis van N. het vierde of vijfde was dat hij aandeed op zijn ronde om eten te verzamelen (AD, stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag 3.5), doch verklaarde hij op het CGVS initieel dat hij al bij twee of drie huizen eten had verzameld toen hij het huis van N. aandeed (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verder tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd hoeveel huizen hij al had bezocht voor dat van N., antwoordde verzoeker dan weer dat hij al eten verzameld had bij vier of vijf huizen (*Ibid.*, p. 12). Degelijke uiteenlopende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de voorgehouden feiten in ernstige mate.

Verzoeker kan voorts zijn gebrekkige kennis over het lot van de gearresteerde talibanleden niet op afdoende wijze verschoenen waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij zelf al vertrokken was en zijn familieleden niet verder in de problemen wilden geraken door informatie te vragen over de gearresteerde talibanleden. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich terdege tracht te informeren over de personen die hij vreest en door wiens toedoen hij zijn land van herkomst diende te

verlaten om zo een inschatting te kunnen maken van de dreiging die er desgevallend nog van uit gaat in geval van een terugkeer. Het is niet aannemelijk dat verzoekers familie slechts informatie over de betrokken personen zou te weten kunnen komen door er actief naar op zoek te gaan en zich zo bloot te stellen aan een risico op verdere problemen, nu zij duidelijk bronnen hebben die hen voor verzoekers vertrek inlichtten over de feiten die ten grondslag zouden hebben gelegen aan dit vertrek. Zo verklaarde verzoeker dat zijn broer door de burens van N. op de hoogte werd gebracht van de raid en de verdenking ten aanzien van verzoeker (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Dat verzoekers familie, met wie verzoeker contact had na zijn vertrek, geen verdere informatie zou hebben over de gearresteerde talibanleden of N., die verzoekers grootvader nog meerdere keren zou hebben benaderd, kan in de gegeven omstandigheden niet overtuigen.

Het kan bovendien allerm minst overtuigen dat N. nog meerdere keren op vraag van de taliban zijn grootvader als hoofd van de familie zou hebben benaderd met de vraag diens kleinzoon aan de taliban te geven, doch dat de taliban nooit naar verzoekers huis zouden zijn gekomen. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop duidelijk te hebben uitgelegd dat de talibanleden niet zomaar tot aan zijn huis konden geraken aangezien dit heel dicht bij het district ligt, zodat N. zelf druk zette op de familie van verzoeker en de bedreigingen van de taliban overmaakte. Deze uitleg houdt evenwel geen steek gelet op de machtsovername door de taliban halverwege augustus 2021, zijnde één jaar voor verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS. Indien de taliban op heden naar verzoeker op zoek zijn omdat zij hem ervan verdenken verantwoordelijk te zijn geweest voor de arrestatie van een aantal van hun leden, is het niet aannemelijk dat zij zich niet eens de moeite hebben getroost bij zijn ouderlijke thuis langs te gaan sinds zij de macht in verzoekers voorgehouden herkomstregio in handen hebben.

Gelet op wat voorafgaat, is verzoekers betoog niet dienstig om afbreuk te doen aan de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van de door verzoeker aangevoerde problemen met – en vrees voor – de taliban en op grond waarvan de commissaris-generaal op goede gronden tot de conclusie is gekomen dat daaraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen dat de commissaris-generaal een *“etnocentrische analyse”* van zijn relaas heeft gemaakt zonder rekening te houden met *“de specifieke context in Afghanistan”*. Zoals reeds hoger uiteengezet, is het element van de tewerkstelling van verzoekers vader in dezen wel degelijk relevant en kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat de commissaris-generaal hier ten onrechte de nadruk op zou hebben gelegd. Dient in dit verband nog te worden benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging omwille van de door hem aangevoerde feiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker heeft tot slot evenmin aangetoond *“dat de tegenpartij een extreem strikte lezing doet van de verklaringen van verzoeker en dat de tegenpartij informatie van hem verwacht, die hij onmogelijk kan verschaffen”*.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde *taskara* van zijn vader, die hoger nog niet besproken werd, merkt de Raad op dat deze geen betrekking heeft op verzoeker en louter kan dienen ter staving van de identiteit van zijn vader. Hieruit kan niets worden afgeleid met betrekking tot de werkzaamheden van zijn vader, noch kan dit document aantonen dat verzoekers vader vermist is geraakt, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift beweert.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Verzoekers advocaat gaf aan het einde van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS nog aan dat verzoeker tevens de taliban vreest omdat hij in België verbleef, al goed Nederlands spreekt en hier een familielid heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). In zijn verzoekschrift gaat verzoeker nader in op de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en de vermeende verwestering in zijn hoofde.

Om het risico op vervolging omwille van (een al dan niet gepercipieerde) verwestering beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of*

Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntegreerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij Afghanistan in 2020 heeft verlaten, dat hij sinds anderhalf jaar in Europa verblijft en dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl. Hij licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, dat hij Engels spreekt, veel Belgische vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving, zodat het voor hem ondenkbaar zou zijn om terug te keren naar Afghanistan, waar hij door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving zal worden vervolgd omwille van zijn verwestering.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker tijdens de administratieve procedure zelf geen vrees omwille van verwestering heeft aangehaald, blijken er *in casu* geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omwille van zijn vermeende (al dan niet gepercipieerde) verwestering.

Vooreerst maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

De Raad benadrukt in dezen verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan de verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen heeft aangenomen van een levensstijl die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

De Raad herhaalt dat verzoeker – op basis van zijn gecorrigeerde leeftijd die blijkt uit het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie – al minstens twintig jaar oud was toen hij in België aankwam. Gelet op zijn niet-betwiste verklaringen ongeveer zeven maanden onderweg te zijn geweest naar België, blijkt dat verzoeker minstens negentien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en dat hij dus reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Aldus kan niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van inmiddels twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat hij nog over een familiaal netwerk beschikt in zijn beweerde regio van herkomst, temeer daar hij niet concreet aannemelijk maakt dat zijn vader inmiddels zou zijn vermist (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3. Waar verzoeker aangeeft dat hij zich kleedt en gedraagt op een westerse manier, Engels spreekt en een sociaal netwerk heeft opgebouwd in België, wat hij bovendien met geen enkel concreet element staft, toont hij niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. Door louter te poneren dat hij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en te benadrukken dat hij in België werkt als kok in een restaurant, zonder daarvan evenmin enig document of concreet element voor te

leggen, toont hij dit evenmin aan, noch dat in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Het feit dat hij zich een westerse klederdracht zou hebben toegeëigend is op zich ook geen element van zulke zwaarwichtigheid dat verzoeker zich niet langer zou kunnen schikken naar de Afghaanse normen en waarden. Waar verzoekers advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud opmerkte dat verzoeker al goed Nederlands spreekt, stelt de Raad vast dat verzoeker zich in het kader van de procedure heeft bediend van een tolk Pasjtoe.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de strikte toepassing van de sharia door de taliban, dient erop gewezen dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, die hem ervan zouden verdenken een aantal van hun leden te hebben verraden bij de politie, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming

genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische

acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er actueel in deze provincie voor burgers geen reëel risico bestaat om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de

vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Met het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers en het gegeven dat IS en ISKP opkomen tegen de taliban en dat daarbij burgerslachtoffers vallen als "*collateral damage*" werd rekening gehouden bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij de landeninformatie heeft geactualiseerd middels haar aanvullende nota neergelegd op 6 februari 2023.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT